

STEPHEN KING

TRILLERI

ETSIVÄ LÖYTÄÄ

TAMMI

STEPHEN KING

ETSIVÄ
LÖYTÄÄ

SUOMENTANUT ILKKA REKIARO

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI - HELSINKI

SITAATIN WILLIAM SHAKESPEAREN *MACBETHISTA* SUOMENTANUT PAAVO CAJANDER

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS *FINDERS KEEPERS* ILMESTYI 2015 YHDYSVALLOISSA.

COPYRIGHT © 2015 BY STEPHEN KING

PUBLISHED BY AGREEMENT WITH STEPHEN KING, C/O THE LOTTS AGENCY, LTD.,

NEW YORK AND LICHT & BURR LITERARY AGENCY, DENMARK.

SUOMENKIELINEN LAITOS © KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2017

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-951-31-8822-1

John D. MacDonalain muistolle

”Löydämme elämän aarteet laskeutumalla
syvälle alhoon.”

JOSEPH CAMPBELL

”Paska ei merkitse paskaakaan.”

JIMMY GOLD

I

M A A H A N
K A I V E T T U
A A R R E

1978

”Herätys, neropatti!”

Rothstein ei olisi halunnut herätä. Uni oli liian hyvä. Siinä oli mukana hänen ensimmäinen vaimonsa kuukausia ennen kuin tästä tuli hänen ensimmäinen vaimonsa, seitsemäntoistavuotiaana ja kiireestä kantapähän täydellisenä. Alasti ja väikkyvänä. He olivat alasti kumpikin. Rothstein oli yhdeksäntoista, hänellä oli akselirasvaa kynsien alla, mutta ei se ollut tyttöä haitannut, ainakaan silloin, koska Rothsteinin pää oli pursunut ideoita, mikä oli ollut tyttölle tärkeää. Tyttö uskoi unelmiin jopa Rothsteinia vahvemmin, ja hyvä kun uskoi. Tässä unessa tyttö nauroi ja kurkotti siihen Rothsteinin osaan, johon oli helpointa tarttua. Rothstein yritti päästä yhä syvemmälle, mutta sitten käsi alkoi ravistaa häntä olkavarresta ja uni puhkesi kuin saippuakupla.

Hän ei ollut enää yhdeksäntoista eikä asunut kolmiossa New Jerseyssä, kahdeksankymmentävuotispäivä oli puolen vuoden päässä, ja hän asui maatilalla New Hampshiressa, minne tahtoi testamentissaan tulla haudatuksi. Hänen makuuhuoneessaan oli miehiä. Heillä oli kommandopipot, yhdellä punainen, toisella sininen, kolmannella kanariankeltainen. Rothstein yritti uskoa, että tämäkin oli unta – kaunis uni oli keikahtanut painajaiseksi kuten toisinaan kävi – mutta sitten käsi päästi irti hänen olkavarresta, tarttui hartiaan ja tempaisi hänet lattialle. Hän löi päänsä ja parahti.

”Varo vähän!” keltanaamio sanoi. ”Aiotko kumauttaa häneltä tajun kankaalle?”

”Katsokaa!” Punanaamio osoitti sormella. ”Vaarilla on seisokki. Mahtoi olla melkoinen uni.”

Sininaamio, joka oli ravistanut Rothsteinia, sanoi: ”Kusiseisokki se vain on. Ei niillä kato tuossa iässä muuten seiso. Mun ukkini...”

”Hiljaa!” keltanaamio keskeytti. ”Sinun ukkisi ei kiinnosta kehtään.”

Rothstein oli sekaisin repaleisen unen verhossa, mutta hän tiesi olevansa pulassa. Yksi sana nousi hänen mieleensä: *ryöstö*. Hän katsoi makuuhuoneeseensa ilmestynyttä kolmikkoa, hänen vanhaa päätään särki (oikeaan ohimoon nousisi iso sinelmä, hänellä kun oli verenohennuslääkitys) ja hänen sydämensä vaarallisen heikot seinämät paukuttivat rintakehän vasenta laitaa. Hänen vieressään seisoivat kolme pitkää miestä, joilla oli käsineet, kommandopipot ja ruudulliset syyspusakat. Ryöstäjiä, ja täällä hän oli kahdeksan kilometrin päässä kyliltä.

Rothstein yritti koota ajatuksensa, hääti unen matkoihinsa ja uskotteli itselleen, että tilanteessa oli hyväkin puoli: jos he kerran eivät näyttäneet kasvojaan, he aikoivat jättää hänet henkiin.

Ehkä.

”Hyvät herrat”, hän sanoi.

Herra Keltainen naurahti ja nosti hänelle peukkaa. ”Hyvä aloitus, neropatti.”

Rothstein nyökkäsi kuin olisi saanut kohteliaisuuden. Hän vilkaisi yöpöydän kelloa – se oli vartin yli kaksi – ja katsoi taas herra Keltaista, joka saattoi olla koplan johtaja. ”Minulla ei ole paljon rahaa, mutta senkun otatte kaiken. Jos lähдете satuttamatta minua.”

Tuuli puuskahti ja rahisutti kuolleita lehtiä talon länsiseinää vasten. Rothstein huomasi, että lämmityskattila oli käynnistynyt ensimmäisen kerran tänä syksynä. Eikö kesä ollut vasta äsken?

”Meidän tietojemme mukaan sulla on rahaa kuin roskaa.” Tämän sanoi herra Punainen.

”Hys!” Herra Keltainen ojensi kätensä Rothsteinille. ”Nousepas, neropatti.”

Rothstein tarttui tarjottuun käteen, nousi vapisten jaloilleen ja istuutui sängylle. Hän huohotti tuskallisen tietoisena ulkonäöstään (itsetietoisuus oli ollut hänen kirouksensa ja siunauksensa läpi elämän): hän näytti vanhukselta väljässä sinisessä yöpuvussa, vanhuk-

selta jonka tukasta oli jäljellä vain hallavat haituvat korvien yläpuolella. Tällaiseksi oli rapistunut kirjailija, joka oli ollut *Time*-lehden kannessa samana vuonna kun JFK oli valittu presidentiksi: JOHN ROTHSTEIN, AMERIKAN ERAKKONERO.

Herätys, neropatti.

”Vedäpäs vähän henkeä”, herra Keltainen sanoi. Hän kuulosti huomaavaiselta, mutta Rothstein ei luottanut vaikutelmaan. ”Sitten mennään olohuoneeseen, missä hyvätapaiset ihmiset käyvät keskustelunsa. Ei hoppua. Yritä saada hengitys tasaantumaan.”

Rothstein hengitti hitaasti ja syvään ja sydän rauhoittui hiukan. Hän yritti ajatella Peggyä, teekupin kokoisia rintoja (pieniä mutta täydellisiä) ja pitkiä, sileitä sääriä, mutta uni oli kadonnut kuten Peggy itse, joka oli nykyisin vanha kääkkä ja asui Pariisissa. Rothsteinin rahoilla. Yolande, Rothsteinin toinen yritys saavuttaa aviosäädyn auvo, oli onneksi kuollut, joten elatusapua ei tarvinnut enää pulittaa.

Herra Punainen poistui huoneesta, ja nyt Rothstein kuuli työhuonettaan pengottavan. Jokin kolahti kumoon. Pöytälaatikoita avattiin ja suljettiin.

”Hoppottiko?” herra Keltainen kysyi, ja kun Rothstein nyökkäsi, mies sanoi: ”Mennään.”

Rothstein antoi taluttaa itseään kohti pientä olohuonetta. Herra Sininen käveli vasemmalla, herra Keltainen oikealla. Penkominen jatkui työhuoneessa. Pian herra Punainen avaisi komeron, työntäisi sivuun Rothsteinin kaksi pikkutakkia ja kolme villapaitaa ja näkyviin tulisi kassakaappi. Se oli väistämätöntä.

Olkoon. Kunhan eivät ota vihkoja. Mitä he niillä? Konnia kiinnostaa vain raha. Osaavat tuskin edes lukea mitään sen haastavampaa kuin *Penthousen* lukijakirjeet.

Mutta hän ei ollut varma keltanaamiosta. Mies kuulosti kouluja käyneeltä.

Kaikki olohuoneen lamput paloivat ja verhot olivat auki. Valveilla olevat naapurit olisivat saattaneet aprikoida, mitä kirjailijainestorin talossa puuhattiin... jos hänellä olisi ollut naapureita. Lähimmät asuivat kolmen kilometrin päässä päätien varressa. Rothsteinilla ei ollut ystäviä eikä hänellä käynyt vieraita. Joskus ovelle

eksyi trokari, jolle hän antoi oitis kyytiä. Rothstein oli omalaatuisen olkikuukkeli. Eläköitynyt kirjailija. Erakko. Hän maksoi veronsa ja hänet jätettiin rauhaan.

Sininen ja Keltainen olivat ohjanneet hänet laiskanlinnan eteen harvoin katsottua televisiota vastapäätä, ja kun hän ei heti istunut, herra Sininen painoi hänet väkisin tuoliin.

”Varo vähän!” Keltainen kivahti. Sininen perääntyi pikkuisen ja mutisi jotain. Herra Keltainen oli pomo, se oli selvää.

Hän kumartui Rothsteinin ylle kädet vakosamettihousujen polvilla. ”Haluatko tilkan jotain loiventavaa?”

”Jos tarkoitat alkoholia, lopetin kaksikymmentä vuotta sitten. Lääkärin määräyksestä.”

”Niin sitä pitää. Käytkö kokouksissa?”

”En minä alkoholisti ollut!” Rothstein sanoi terävästi. Oli hullua narkästyä tällaisessa tilanteessa... vai oliko? Mistä sen tietää miten kuuluu asennoitua, kun värikkäillä kommandopipoilla naamioituneet miehet kiskovat sängystä keskellä yötä? Rothstein mietti, kuinka olisi kirjoittanut moisen kohtauksen, eikä keksinyt; hän ei kirjoittanut tällaisista tilanteista. ”Ihmiset luulevat, että kaikki 1900-luvun valkoiset mieskirjailijat ovat alkoholisteja.”

”Hyvä on, hyvä on”, herra Keltainen sanoi kuin olisi lepytellyt kärtyisää lasta. ”Haluatko vettä?”

”Ei kiitos. Haluan päästä teistä kolmesta eroon, joten puhun nyt rehellisesti.” Rothstein mietti, tunsiko herra Keltainen ihmisten välisen suullisen kanssakäymisen alkeellisimman säännön: kun joku lupaa olla rehellinen, hän yleensä valmistautuu valehtelemaan nopeammin kuin hevonen pystyy ravaamaan. ”Lompakkoni on makuuhuoneen lipaston päällä. Siinä on hiukan yli kahdeksankymppiä. Takan reunalla on keraaminen teekannu...”

Rothstein osoitti. Herra Sininen kääntyi katsomaan mutta herra Keltainen ei. Herra Keltainen mittaili edelleen Rothsteinia lähes huvittunut ilme kommandopipon rei’istä katsovissa silmissään. Ei mene täydestä, Rothstein ajatteli, mutta ei antanut periksi. Nyt kun hän oli täysin virkeä, häntä paitsi pelotti myös potutti, joskin olisi viisasta olla paljastamatta sitä.

”Pidän siellä talousrahoja. Viittä- tai kuuttakymppiä. Enempää tässä huushollissa ei ole. Ottakaa ne ja lähtekää.”

”Valehtelet, perkele”, herra Sininen sanoi. ”Sulla on kuule paljon enemmän. Me tiedetään. Usko pois.”

Kuin näytelmässä ikään tuo repliikki tuntui toimivan herra Punaisen merkkinä ja hän huusi työhuoneesta: ”Bingo! Mä löysin kassakaapin! Valtava mötiskä!”

Rothstein oli tiennyt, että punanaamio löytäisi sen, mutta hän lannistui silti. Oli tyhmää pitää kotona käteistä rahaa – hän ei tehnyt sitä muusta syystä kuin että karsasti luottokortteja ja sekkejä ja osake- ja kauppakirjoja, kaikkia niitä houkuttelevia kahleita, jotka sitoivat ihmiset Amerikan tukahduttavaan ja viime kädessä tuhoisaan velkakierteeseen. Käteinen voisi kuitenkin osoittautua hänen pelastukseksi. Käteinen oli korvattavissa. Vihkot, yli sataviisikymmentä vihkoa, eivät olleet.

”No niin, yhdistelmä”, sanoi herra Sininen. Hän napsautti käsiin peittämiä sormiaan. ”Anna tulla!”

Rothstein oli melkein tarpeeksi vihainen kieltäytyäkseen – Yolanden mukaan kiukku oli hänen elinikäinen oletustilansa (”Varmaan kehdosta saakka”, Yolande oli moittinut) – mutta hän oli myös väsynyt ja peloissaan. Jos hän panisi hanttiin, häntä mukiloitaisiin, kunnes paljastaisi yhdistelmän. Hän voisi jopa saada taas sydänkohtauksen, ja tällä kertaa se melko varmasti veisi hengen.

”Jos kerron kassakaapin yhdistelmän, otatteko rahat ja lähdette?”

”Herra Rothstein”, sanoi herra Keltainen kuulostaen aidon hyväntahtoiselta (mikä tuntui entistä irvokkaammalta), ”teillä ei ole neuvotteluvaraa. Freddy, haepas kassit.”

Rothstein tunsu viieleän ilman hulmahduksen, kun herra Sininen, alias Freddy, astui keittiön ovesta. Herra Keltainen hymyili jälleen. Tuo hymy tympi jo Rothsteinia. Ja nuo punaiset huulet.

”No niin, neropatti, kakista ulos vain! Älä suotta vitkastele!”

Rothstein huokaisi ja luetteli työhuoneensa komerossa olevan Gardall-kassakaapin yhdistelmän. ”Kolme vasempaan, kolmekymmentäyksi oikeaan, kahdeksantoista vasempaan, yhdeksänkymmentäyhdeksän oikeaan ja sitten takaisin nolnaan.”

Naamion takana punaiset huulet raottuivat niin että hampaat paljastuivat. ”Pitihän se arvata! Syntymäaikasi!”

Sillä aikaa kun Keltainen huusi yhdistelmän komerossa odottavalle miehelle, Rothstein teki tiettyjä epämiellyttäviä päätelmiä. Herra Sininen ja herra Punainen olivat tulleet rahan perässä, ja herra Keltainen saattaisi ottaa osansa, mutta Rothstein ei uskonut rahan olevan ensisijainen tavoite tuolle miehelle, joka kutsui häntä neropatiksi. Kuin tätä seikkaa korostaakseen herra Sininen palasi perässään koleaan ulkoilman tuulahdus. Hän kantoi neljää tyhjää merimieskassia, kahta kummallakin olalla.

”Kuule”, Rothstein sanoi herra Keltaiselle, katsoi miestä silmiin ja säilytti katsekontaktin. ”Älä. Kassakaapissa ei ole muuta varastamisen arvoista kuin rahat. Vihkoissa on vain satunnaisia tuherruksia, mutta ne ovat minulle tärkeitä.”

Herra Punainen karjaisi työhuoneesta: ”Jumankauta, Morrie! Nyt tuli jättipotti! Täällä on tuohta ihan härskesti! Pankin kuorissa! Kymmeniä pakkoja!”

Ainakin kuusikymmentä, Rothstein olisi voinut täsmentää, kenties peräti kahdeksankymmentä. Neljäsataa dollaria kussakin kuorissa. Arnold Abelilta, kirjanpitäjältäni, New Yorkista. Jeannie lunastaa kulunkisekit ja tuo käteiskuoret tänne ja minä panen ne kassakaappiin. Mutta minulla on hyvin vähän kulunkeja, koska Arnold maksaa isoimmat laskut Nykistä käsin. Annan Jeannielle silloin tällöin tipin, ja jouluna postiljoonille, mutta muuten en juuri pane käteistä menemään. Näin on jatkunut jo vuosia ja miksi? Arnold ei koskaan utele mihin minä rahani käytän. Ehkä hän luulee, että minulla on sopimus parin puhelintytön kanssa. Ehkä hän luulee, että minä totoan Rockinghamin radalla.

Mutta Rothstein olisi voinut sanoa herra Keltaiselle (alias Morrielle), että tämäpä onkin kumma juttu: en ole koskaan itsekään kysynyt asiaa itseltäni. Sen enempää kuin olen kysynyt, miksi kirjoitin vihkon täyteen toisensa jälkeen. Jotkin asiat eivät olleet selitettävissä.

Hän olisi voinut sanoa tämän, mutta pysyi vaiti. Ei siksi, etteikö herra Keltainen ymmärtäisi, vaan koska tuo tietävä punahuulinen hymy kertoi, että hän saattaisi ymmärtää.

Muttei välittäisi.

”Mitä muuta siellä on?” herra Keltainen huusi. Hän katsoi edelleen Rothsteinia silmiin. ”Laatikoita? Käsikirjoituslaatikoitako? Sen kokoisia kuin sanoin?”

”Ei laatikoita vaan vihkoja”, herra Punainen raportoi. ”Hitto, koko kaappi on täynnä niitä.”

Herra Keltainen hymyili katsoen edelleen Rothsteinia silmiin. ”Käsin kirjoitettuja? Kirjoittaako neropatti käsin?”

”Jätä ne”, Rothstein pyysi. ”Aineisto ei ole tarkoitettu nähtäväksi. Teksti ei ole vielä valmista.”

”Eikä valmistu ikinä, sanoisin. Sinä olet vain hillitön hamstraaja.” Noiden silmien pilke – joka Rothsteinista näytti irlantilaiselta – oli sammunut. ”Eikä sinun tarvitsekaan enää julkaista mitään. Siihen ei ole taloudellista pakkoa. *Juoksija* tahkoaa sinulle rojalteja. Ja *Juoksija vauhdissa*. Ja *Juoksija hidastaa*. Kuuluisa Jimmy Goldin trilogia. Jonka painoksia ei päästetä koskaan loppumaan. Jota opetetaan kaikissa tämän mainion maamme yliopistoissa. Kiitos keskenään juonivien kirjallisuuden opettajien, jotka luulevat että sinä ja Saul Bellow ripustitte kuun taivaalle, lukijakunnassasi on runsaasti kirjoja ostavia opiskelijoita. Kyllä sinun kelpaa. Miksi ottaisit riskin ja julkaisisit jotain, mikä saattaisi kolauttaa vankkaa mainettasi? Voit yhtä hyvin piileskellä täällä ja teeskennellä, ettei muuta maailmaa ole olemassakaan.” Herra Keltainen pudisti päätään. ”Ystäväni, sinä annat aivan uuden merkityksen anaalis-retentiivisyyden käsitteelle.”

Herra Sininen norkoili yhä oven suussa. ”Mitä sä haluat mun tekevän, Morrie?”

”Mene auttamaan Curtisia. Pankaa kaikki kasseihin. Jos vihkot eivät mahdu niihin, etsikää jotain. Jopa tällaisella kotirovalla on ainakin yksi matkalaukku. Älkääkä tuhlatko aikaa rahojen laskemiseen. Haluan päästä täältä alta aikayksikön.”

”Okei.” Herra Sininen – Freddy – lähti.

”Älä tee sitä”, Rothstein sanoi ja järkyttyi äänensä värinää. Joskus hän unohti miten vanha oli, mutta ei tänä yönä.

Se, jonka nimi oli Morrie, kumartui häneen päin, ja vihertävän-harmaat silmät tiirailivat keltaisen naamion rei’istä. ”Haluan ky-

syä jotain. Jos vastaat rehellisesti, saatamme jättää vihkot. Vastaatko sinä minulle rehellisesti, neropatti?”

”Minä yritän”, Rothstein sanoi. ”Enkä muuten ole koskaan kutsunut itseäni kirjailijaneroksi, jottas tiedät. *Time*-lehti sen keksi.”

”Mutta et varmasti vaatinut oikaisua.”

Rothstein ei virkkanut mitään. Paskiainen, hän ajatteli. Näsäviisas paskiainen. Sinä et jätä tänne mitään. Ihan sama mitä minä vastaan.

”Tätä minä haluan kysyä: mikset sinä hyvä ihminen voinut jättää Jimmy Goldia rauhaan? Miksi sinun piti nujertaa hänet sillä lailla?”

Kysymys oli niin odottamaton, ettei Rothstein heti ymmärtänyt, mistä Morrie puhui, vaikka Jimmy Gold oli hänen kuuluisin romaanihenkilönsä, se josta hänet muistettaisiin (sikäli kuin hänet jostain muistettaisiin). Siinä *Timen* kansikuvajutussa, jossa Rothsteinia oli sanottu neroksi, Jimmy Goldia oli luonnehdittu ”amerikkalaisen epätoivon ikoniksi yltäkylläisyyden maassa”. Aikamoista hevonnukkuu, mutta sillä oli myyty kirjoja.

”Jos tarkoitat, että minun olisi pitänyt lopettaa *Juoksijaan*, et ole ainoa.” Mutta melkein ainoa, hän olisi voinut lisätä. *Juoksija vauhdissa* oli vakiinnuttanut hänen maineensa merkittävänä kotimaisena kirjailijana, ja *Juoksija hidastaa* oli kruunannut hänen uransa. Kriitikoilta oli tullut ruusuja vaikka millä mitalla, ja hän oli ollut *New York Timesin* bestsellerlistalla kuusikymmentäkaksi viikkoa. Ja saanut jopa National Book Awardin – jota ei tosin ollut mennyt paikalle hakemaan. ”Sodanjälkeisen Amerikan *Ilias*”, palkintolautakunta oli sanonut ei vain viimeisestä kirjasta vaan koko trilogiasta.

”En tarkoita, että sinun olisi pitänyt lopettaa *Juoksijaan*”, Morrie sanoi. ”*Juoksija vauhdissa* oli yhtä hyvä, ehkä jopa parempi. Ne olivat aitoja. Puhun viimeisestä. Se oli uskomattoman surkea karnevaali. Mainostoimistoon? Minkä ihmeen takia?”

Silloin herra Keltainen teki jotain, mikä kuristi Rothsteinin kurkkua ja kovetti mahan. Hitaasti, miltei pohtivasti, hän riisui keltaisen kommandopiponsa, ja näkyviin tulivat nuoren miehen klassiset bostoninirlantilaiset kasvot: punaiset hiukset, vihertävät silmät ja vahankalpea iho, joka aina palaisi eikä koskaan ruskettuisi. Ja lisäksi nuo oudot punaiset huulet.

”Talo lähiössä? Neliövinen Ford pihalla? Vaimo ja kaksi pientä lasta? Kaikki hukkuvat valtavirtaan, sitäkö sinä yritit sanoa? Kaikki nielevät myrkyä?”

”Vihkoissa...”

Vihkoissa oli vielä kaksi Jimmy Gold -romania, sen hän halusi sanoa, romania jotka täydensivät syklin. Ensimmäisessä Jimmy oivaltaa, miten onttoa hänen lähiöelämänsä on, ja jättää perheensä, työpaikkansa ja viihtyisän kotinsa Connecticutissa. Hän lähtee jalan, mukanaan vain reppu ja päälle pukemansa vaatteet. Hänestä tulee vanhempi versio siitä junnusta, joka jätti koulun kesken, hylkäsi materialistisen perheensä ja päätti liittyä armeijaan hoiperreltuaan yhden viikonlopun kännipäissään Manhattanilla.

”Mitä vihkoista?” Morrie kysyi. ”Anna kuulua, neropatti! Kerropa miksi sinun piti nujertaa hänet.”

Kun Juoksija lähtee länteen, hän on jälleen oma itsensä, Rothstein halusi sanoa. Rehellinen itselleen. Mutta nyt herra Keltainen oli paljastanut kasvonsa ja kaivoi pistoolia ruutupusakkansa oikeasta etutaskusta. Hän näytti surulliselta.

”Sinä loit yhden amerikkalaisen kirjallisuuden hienoimmista hahmoista ja sitten kusit hänen kengilleen”, Morrie sanoi. ”Sellaisen tempun tekijä ei ansaitse elää.”

Viha leimahti kuin iloinen yllätys. ”Jos ajattelet noin”, John Rothstein sanoi, ”et ole ymmärtänyt sanaakaan siitä mitä kirjoitin.”

Morrie osoitti pistoolilla. Piipun suu oli musta silmä.

Rothstein osoitti vuorostaan nivelrikosta ryhmyisellä sormella kuin se olisi ollut hänen pistoolinsa ja tunki mielihyvää nähdessään Morrien hiukan säpsähtävän. ”En välitä kuulla typerää kirjallisuuskritiikkiäsi. Sain sitä mahan täydeltä jo ennen kuin synnyit. Kuinka vanha sinä olet? Kaksikymmentäkaksiko? Kaksikymmentäkolme? Mitä sinä tiedät elämästä saati kirjallisuudesta?”

”Tarpeeksi ymmärtääkseni, etteivät kaikki luovu periaatteistaan.” Rothstein hämmästyi nähdessään noissa irlantilaisissa silmissä kyyneliä. ”Älä sinä saarnaa minulle elämästä, kun olet kaksikymmentä vuotta piileskellyt maailmalta kuin rotta kolossaan.”

Tämä vanha kritiikki – kuinka sinä julkeat lähteä maineella ka-

tetusta pöydästä? – sai Rothsteinin kiukun roihahtamaan ilmiliikkeihin, sellaiseen juomalaseja paiskovaan ja huonekaluja rikkovaan raivoon, jonka Peggy ja Yolande olisivat tunnistaneet. Hän oli hyvillään. Oli parempi kuolla raivoissaan kuin peloissaan.

”Kuinka aiot tehdä tekstilläni rahaa? Oletko miettinyt sitä? Todennäköisesti olet. Luultavasti tiedät, ettei se ole sen helpompaa kuin jos yrittäisit myydä varastetun Hemingwayn vihkon tai Picasson maalauksen. Mutta kaverisi eivät ole kouluja käyneitä – sen kuulee heidän puheestaan. Tietävätkö he sen minkä sinä? Eivät varmasti. Sinä puhuit heille palturia, maalailit heille pilvilinnan. Uskon sinun pystyvän siihen. Sinulla on varmaan hallussasi yhtä paljon sanoja kuin meressä on mutaa. Mutta luulen, että se meri on matala.”

”Turpa kiinni! Puhut kuin äitini.”

”Olet vain tavallinen varas, ystäväni. Ja kuinka tyhmää onkaan varastaa sellaista mitä ei pysty myymään.”

”Turpa kiinni, neropatti, tai sinun käy huonosti.”

Rothstein ajatteli: Entä jos hän vetää liipaisimesta? Ei enää pilleireitä. Ei enää menneiden vatvomista eikä niiden katkenneiden ihmissuhteiden, joita jätin taakseni kuin kolariautoja. Eikä enää kirjoittamisen pakkoa, vihkojen täyttämistä, vihkojen joita jää jälkeeni kuin jäniksenpapanoita metsäpolulle. Kuula kalloon ei ehkä olisi hassumpi päätös. Parempi kuin syöpä tai Alzheimer, se suurin kauhistus itsensä henkisellä työllä elättäneille. Tietenkin seuraisi otsikoita... niistä sain kyllikseni jo ennen sitä viheliäistä *Timen* juttua... mutta jos hän vetää liipaisimesta, en joudu lukemaan niitä.

”Tyhmä sinä olet”, Rothstein sanoi. Yhtäkkiä hän oli eräänlaisessa hurmiossa. ”Sinä pidät itseäsi noita kahta fiksumpana, mutta et ole. He sentään tajuavat, että rahalla saa.” Hän kumartui ja tuijotti kalpeita pisamaisia kasvoja. ”Arvaa mitä, nulkki? Sinunlaisesi tyypit pilaavat lukemisen maineen.”

”Viimeinen varoitus”, Morrie sanoi.

”Paskat minä sinun varoituksistasi. Ja paskat minä sinusta. Ammu minut tai ala kalppia.”

Morris Bellamy ampui.

AMERIKAN PARHAANA PALKITTU DEKKARISARJA JATKUU!

Mersumiehestä tuttu etsivä Bill Hodges saa vastaansa lukijan, jonka pakkomielle era-koituneeseen menestyskirjailijaan menee liian pitkälle.

”Klassinen dekkari on klassista Kingiä. Kirja on niin hyvä, että muutkin kuin sen henkilöahmot saattavat höyrähtää. Paras on kuitenkin vielä tulossa.”

USA TODAY

”Nopeatempoinen jännitysromaani, jonka loppu saa janoamaan lisää. Harmi vain, että Kingin maailmassa liiallisen lukuinnostuksen seuraukset ovat tavanneet olla kohtalokkaat.”

THE CHRISTIAN SCIENCE MONITOR

www.w.tammi.fi

84.2

978-951-31-8822-1